

ELASHOW

El Club de l'Ela

Un viatge molt misteriós

Estrella Polar

ELASHOW

El Club de l'Ela

Un viatge molt misteriós

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Un viaje muy misterioso*

© del text: Elaia Martínez, 2020

© de les il·lustracions: Marisa Martínez i Rita Muñoz, 2020

Maquetació de Kim Amate

© Editorial Planeta, S. A., 2020

© de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició en català: octubre del 2020

ISBN: 978-84-18134-41-8

Dipòsit legal: B. 13.206-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

UNA NOIA D'ACCIÓ

HELLO! Com va? Soc aquí, a punt per informar-te de tot el que ha passat últimament al Club de l'Ela. L'aventura que t'explicaré és molt emocionant i misteriosa, així que espero que t'agradi...
Som-hi!

Soc a casa, sona una música relaxant de fons i m'he posat dues **rodanxes de cogombre** fredes sobre els ulls. Amb els ulls tancats, eh?

Teòricament, això del cogombre serveix per refrescar i relaxar les parpelles i la zona de sota els ulls. No sé si es deuen relaxar, però això de refrescar t'asseguro que funciona.

Sento que se m'estan congelant els ulls! 🤨

Com que tinc dues setmanes de vacances i últimament la meva vida és molt agitada, la meva família pensa que em toca una mica de descans.

Mmm, vacances... que bé...! Aquí em tens: en plena sessió de relax, estirada al sofà, amb una llimonada a la mà (ja saps que en Fran les fa boníssimes) i deixant la ment en blanc... Quina pau, quin benestar, quin...

OMG, QUIN AVORRIMENT! 😡

D'acord, m'he guanyat les vacances a pols, però només ha passat un dia i ja m'he llegit un lli-

bre, he fullejat dues revistes, he penjat un tiktok superespectacular i fins he preparat magdalenes (han quedat lletgetes, però es poden menjar).

➤ I això de descansar és
TOO MUCH BORING! ➤

A més, encara que ho intento, no aconsegueixo deixar la ment en blanc. No puc parar de donar voltes a una cosa: el vídeo que vaig gravar amb les meves amigues aquí a Miami ja té centenars de milers de visualitzacions!

CENTENARS DE MILERS!
És una passada! 😊

Estic superfeliç, satisfeta i molt emocionada. Normal, oi?

Sento que no puc demanar res més. Però encara que la meva família digui que m'he de prendre un

petit descans, *soc una noia d'acció!* No fer res
no va amb mi, necessito sortir de casa.

Ja estic farta de sofà, música suau i rodanxes de
cogombre. Me les trec, m'allibero d'aquest fred
espantós als ulls, m'aixeco d'un salt i vaig a la
cuina, on la mare està prenent un te mentre en-
dreça els seus papers (què vols que et digui..., li
agrada treballar a la cuina).

—Mama, s'ha de comprar alguna cosa? —li pre-
gunto.

—Doncs... em penso que no, Ela —respon ella
sense aixecar la vista del que està llegint.

—N'estàs segura? Em sembla que no queda gens
de xocolata... —insisteixo.

—**PERÒ SI AHIR VAIG COMPRAR TRES TAU-
LETES!** —diu ella mirant-me incrèdula.

—*Ups...* Daixò... les he utilitzat per fer mag-
dalenes... És que li vaig dir a en Little William

que avui tindria magdalenes de xocolata per be-
renar. Mira! 😊

Li ensenyo molt orgullosa el resultat del meu ex-
periment com a pastissera. Mmm... Estan **força
deformades**, però fingixo que no me n'adono.

**ALMENYS
TENEN GUST DE
XCOLATA,
EN POTS ESTAR SEGURA!**

—M'estàs dient que has fet servir tres tauletes per fer sis magdalenes? —em pregunta la mare.

—Bé, fer la pasta no és tan fàcil com sembla... Per això l'he hagut de repetir diverses vegades —li explico.

—D'acoooord, au, ves a comprar, que tu el que vols és anar a fer un tomb... Però, Ela, cuca, potser millor que compris també una bossa de magdalenes, no? Perquè no li donarem aquestes a en William...

—*Escolta, que són molt bones!* —li dic amb cara d'ofesa. Però no puc evitar que se m'escapi el riure. La mare té raó:

*les meves magdalenes són
les més LLETGES del món!* 😂

—És evident que no serveixo per a rebostera...

La mare somriu.

—Ja, però no sé si el teu germanet es creurà que són magdalenes... Semblen més aviat..., no ho sé, com...

—*D'acooooord, see you!* —dic, i agafo el bitllet que m'allarga. No em ve de gust escoltar el que la mare creu que semblen, de debò.

Al supermercat no puc evitar fer uns passos de ball al ritme de la cançó que sona per la megafo-
nia. Quina bona música que posen aquí...

*★ ★ Ah, és clar, és que ★ ★
★ aquesta cançó és meva! ★ ★*

Després de pagar, a la sortida trobo una noia que reparteix uns fullets. L'acompanya **un gosset simpatiquíssim**, petit i pelut com una bola de cotó fluix. De seguida que em veu, se'm llança a sobre perquè jugui amb ell.

—*Oh! Que gracios!* —dic, i m'ajupo per acariciar-lo. 😍

—Sembla que li agrades... Tens gos? —em pregunta la noia.

—No, tinc una gateta, però normalment caic bé a tots els animals —li explico.

—Aleshores t'has de llegir això, segur que t'interessarà —diu la noia, i em dona un fullet—. I si pots venir algun dia a donar un cop de mà, *seràs molt benvinguda!* Per cert, em dic Su.

—Jo Ela —li responc—. Encantada.

Després d'acomiar-me de la Su, de camí a casa vaig **llegint el fullet**. I a mesura que llegeixo, el cor se'm va encongint. La Su treballa en un refugi per a animals abandonats anomenat **HELP**, on acullen centenars de gossos i gats. Els rescaten de la gossera, on sovint es moren de fred o de pena... La Su i els seus companys els cuiden, els alimenten i els busquen una llar.

Quina pena, per favor!

No era conscient que hi hagués tantíssims gossos i gats abandonats... Com hi pot haver persones tan insensibles que els deixen abandonats en una carretera i se'n van corrents? 🥺

ESTIC INDIGNADA! 🤯

I així, de sobte, se m'acut una idea. *Ajudaré la Su!* Penso col·laborar amb el refugi, encara que només sigui de tant en tant. I, si puc, començaré aquesta tarda! Res de relax: és evident que això no va amb mi.

Dit i fet: aquesta mateixa tarda em planto al refugi per a gossos **HELP**. Tot just entrar, em trobo la Su.

—**ELA!** —exclama quan em veu a la porta—. Que bé que hakis vingut! No sé per què, però sabia que no et quedaries indiferent davant de tot això... *I aquí l'ajuda sempre és benvinguda!* Passa, que t'ho ensenyo.

La Su em presenta els seus companys i després fem un tomb pel centre. És una casa petiteta i vella amb un despatxet, una sala de cures, i la resta plena de **gàbies amb gats i gossos**. A la part del darrere hi ha un jardí impressionant amb un munt de gàbies, cadascuna ocupada per diversos gossos. Quan hi passo pel costat, la majoria se m'acosten, alcen les potes del davant i intenten llepar-me.

Em fan molta pena!

—Per què estan tancats? —li pregunto a la Su.

—Perquè no hi ha prou voluntaris per treure'ls a passejar. Els meus companys i jo ens ocupem d'ells tan bé com podem, però tenim molta fei-

na agafant-los de la gossera i buscant gent que vulgui adoptar-los o que els vulgui acollir a casa seva mentre els trobem una llar.

**I PER CADA UN QUE
ACONSEGUIM TREURE
ENS ENTREN QUATRE MÉS!** 🥹

—Encara sort que hi ha persones com vosaltres —li dic—. Però, bé, he vingut a ajudar. Què puc fer?

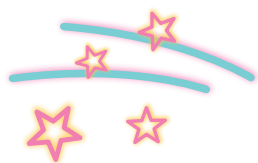
—Mira, **porta a fer un volt aquells llebrers** —respon assenyalant una de les gàbies, des d'on m'observen una parella de gossos que semblen dos sacs d'ossos.

Primer, porto a passejar el llebrer blanc, i després, el de color canyella. Al principi semblen espantadissos, però de seguida ens fem amics. *Són superagraïts!* I fa goig veure'ls córrer,

quin estil!
❤️ ❤️ ❤️

El temps em passa volant, i dues hores després la Su em demana que doni menjar als cadellsets. Un d'ells és el gosset que portava ella aquest matí al supermercat: suau i flonjo com un cotó de sucre. No para d'ensumar-me, llepar-me i jugar amb mi...

És tan mono!

—Li diem Kay —em diu la Su—. Ja veus que és molt juganer!

El cadellet m'encanta. I sembla que jo també li agrado a ell... No s'aparta del meu costat, i quan arriba l'hora d'anar-me'n, prenc una decisió.

Vull fer alguna cosa bona! 💪 😊

—Creus que me'l puc endur a casa mentre no trobeu algú que l'aculli? —pregunto a la Su—. És el mínim que puc fer... Adoptar-lo no, perquè ja tenim una gateta, i a més jo viatjo bastant i no me'n podria ocupar.

—És clar, ja veig que us aveniui! —respon la Su amb un somriure gegant—. Tant de bo hi hagués més persones com tu, Ela. Si no el pots adoptar,

és molt generós oferir-li una llar fins que li trobem la família definitiva.

I ja em veus tornant a casa acompanyada d'una boleta alegre que trota al meu costat la mar de feliç.

LI DEDICARÉ
TOTA L'ATENCIÓ
I L'EFFECTE QUE
ES MEREIXI! 😊

